

734

мечатана

БОЖЕСТВЕНИЯТЪ ДЕНЪ

13 година
13 утринно слово
9 .I. 1944 г. Недѣля, 5 ч.с.
Изгръвъ - 6

...мекота безъ
...може да ста-
...софия.

...на онова, което
...се две нѣма
...вземаме пове
...стараме
...има
...но нѣма
...направи
...на учения да
...даленето
...древ
...важна.
...древ
...се окирляватъ

...да ги
...които се
...давалъ
...дълга трам
...повече
...далъ
...божествени
...нѣма
...мис
...нагруна
...не привага, нѣ
...стари

...достигна
...частка е
...ако иска
...най-първо
...всѣхъ
...да дадемъ
...коже, ко
...допуснатъ
...Сайри
...обилъцието
...азъ вижда
...регуляръ се
...Тукъ преди по
...новото отъ

Добрата молитва. Зора се свѣтла зазорява.

Ще прочета Първа глава отъ евангелието на Йоана.

Иванъ е евангелистъ на мекото въ християнството — мекота безъ която градежъ не може да стане. Само съ мекитѣ работи градежъ може да стане. Тѣ се подаватъ на самовъзпитание. Това е дълбока философия.

/Прочетѣ главата/ Имаше човѣкъ.

Животътъ зависи отъ възприемането и предаването на онова, което човѣкъ получава и предава. Да възприемешъ и да предадешъ, това сѣ две нѣща важни, ако разбира човѣкъ. Нѣкой пѣтъ даваме повече, нѣкой пѣтъ вземаме повече. Ако вземаме повече, ставаме богати; ако даваме повече, сиромаси ставаме.

Сиромашията и богатството се отличаватъ съ две състояния: богатиятъ има много да яде, не знае, какъ да го яде; бедниятъ знае, какъ да яде, но нѣма какво да яде. Често казватъ: бедниятъ. За да бждешъ беденъ, какво си направилъ. Казватъ: Той е ученъ човѣкъ. Училъ се е. — Невежа е. Не е училъ. На учения дадено му е. Трѣбва да се даде. Но за да станешъ ученъ човѣкъ, онова даденото трѣбва да де яде, трѣбва да се учи. Запомненитѣ нѣща още не сѣ наука. Дрехитѣ, които имате въ гардероба не сѣ важни, дрехата, която носите, е важна. Какво ви ползува дрехата въ гардероба? Казвате на вашия приятелъ: Тѣзи дрехи имамъ. Вънъ е студено, треперите, казвате: Нека стоятъ, да не се окирляватъ. Кое е по-хубаво, твоитѣ дрехи да ождатъ нови и ти да треперишъ или да ги носишъ и да получишъ нѣщо. Сега туй е въ съзнанието.

За да приеме човѣкъ, има си свои причини. Нѣкои хора, които сѣ възприели повече, признаватъ, че сѣ възприели повече. Нѣкои, които сѣ давали повече, и тѣ се познаватъ. Че какъ се познаватъ, ще каже. Много лесна работа. Онѣзи, които взематъ повече, тежатъ повече; онѣзи, които даватъ повече, олекватъ. Като го претеглишъ, ще знаешъ, съ колко е олекналъ. Колко е далъ, точно, като го претеглишъ, ще знаешъ, колко е тежалъ. Има тънки божествени везни, теглятъ. И човѣшкитѣ мисли теглятъ. Човѣшката мисль на земята нѣма везни, съ които да я премѣришъ. Нѣкои мисли сѣ тежки. Набрала се нѣкоя мисль въ главата, тежко ти е. Мислишъ, че си сиромашъ, което те мъчи. Натрупа ла се сиромашията. Сиромашията мяза на битъ пазаръ, като Плюшкинъ. Нѣкои сиромаси хора сѣ плюшкиновци. Събралъ петала, гвоздеи, които не влизатъ въ работа, носи ги, пѣшка. Метъ пари не струватъ, казва: Да го имамъ за стари години.

Сега ние често носимъ известни чувства, мисли и желания, постѣпки, които не ни сѣ потребни. Искашъ да бждешъ здравъ, казвашъ: Този човѣкъ е здравъ и азъ искамъ. Ти имашъ всичкитѣ условия да бждешъ здравъ. Ако искашъ да бждешъ здравъ като него, изучавай го, вижъ, какъ постѣпка. Вижъ най-първо този човѣкъ, какъ се отличава, какъ ходи, какъ мисли, какво чете, какъ работи. Не мисли, че следъ като изучишъ това, ще вземешъ отъ него здравето. Той ще ти помогне да бждешъ здравъ, но за да бждешъ здравъ, ти трѣбва да дойдешъ въ съгласие съ природата. Тя е, която ще ти даде свѣтлина, въздухъ, вода, храна. Много други работи има, които може да направятъ човѣка здравъ. Допуснешъ че единъ цигуларъ като свири, е научилъ "Цвѣте мило, цвѣте красно". Свири я веднажъ, два пѣти, три пѣти, като я свири съ години, какво е добилъ. Цвѣтето е мило и красно, но той не е нито милъ, нито красивъ, нищо повече. Азъ вижда дамъ много цигулари, които свирятъ, пѣпки сѣ останали. Нѣкой цигуларъ се спрѣлъ и вече не можешъ да го помрѣднешъ, джудже е останалъ. Тукъ преди години имаше единъ орѣхъ, израсналъ между други дървета и за повече отъ

десетъ години джудже остана, орѣхътъ не може да расте. Питатъ другитѣ: за-
що не расте?—Нѣма условия. Всичкитѣ дървета наоколо голѣми, взематъ соко-
ветѣ, нѣма какво да яде, какво да пие. Казва: Извадете го оттукъ и го поса-
дете на друго мѣсто да израсте. За десетъ години съвсемъ малъкъ останал,
нѣма достатъчно свѣтлина, нѣма достатъчно въздухъ, нѣма достатъчно вода,
нѣма достатъчно храна, нѣма и кой да го обича. Цѣль день всичкитѣ го ху-
катъ, казватъ: Да се махашъ оттукъ, какво си дошълъ, нѣмаме нужда отъ орѣхъ.
Другитѣ го падятъ. Той пари нѣма. беденъ е, съ какво ще се храни. Никою
не дохожда на умъ да го пренесе въ десетъ години, да е далечъ, да нѣма
толкозъ орати. Нѣкой пътъ вие искате да имате голѣми братя. Джуджета ще
останете. Единъ братъ, който имашъ, трѣбва да е най-малко на сто километра
разстояние отъ тебе: ако искашъ да се ползувашъ. Тази идея ви се вижда, то-
че е нужда. Господъ отдавна е предвидѣлъ тия работи. Между една слънчева
система и друга има толкозъ голѣмо пространство, много далечъ сж слънче-
витѣ системи една отъ друга. Между земята и слънцето може да турите три
хиляди сж системи като слънчевата. Надалечъ сж, просторъ има. На най-
олиската слънчева система до нашата свѣтлината ѝ взема три години, за-
да дойде, свѣтлината, която пътува съ 300 хиляди километра въ секунда.
Ако рече да пътува съ нашитѣ превозни сръдства, милиарди години ще ѝ
трѣбватъ.

Сега вие се спирате и питате: Защо е така. Че какъ трѣбва да бѣ-
де? Нѣкой питатъ, защо е така. Какъ трѣбваше да бѣде? Наблизо да сж. Набли-
зо джуджета, надалечъ слънчеви системи. Ти надалечъ като си, човѣкъ ще
станешъ, наблизо като си никакъвъ човѣкъ нѣма да станешъ. Нѣкой казватъ
Близо при Бога. Близо при Бога е онзи, който изпълнява волята Божия. Кой-
то ходи по съвета на Духа Божи, който прославява името Божие, той е бли-
зо. Близостта не е материално сръдство, да живѣете на едно мѣсто. Съзна-
нието ви трѣбва да бѣде свободно. Често вие седите и държите нѣкого въ
ума си. Не само вие, но всички хора държатъ нѣкого въ ума си. Държите нѣ-
кой светия въ ума си. Защо го държите въ ума си. Да кажемъ: четете една
книга. Ако нѣкой поетъ е писалъ за любовта, ще четете. Ако нѣкой е писалъ
за Божията мъдростъ има какво да научите. Ако нѣкой е писалъ за истината,
ще четете. Ако нѣкой е поетъ и е писалъ за живота, ще четете. Ако е
писалъ за знанието, какво нѣщо е знанието. Ако е писалъ за свободата,
каково нѣщо е свободата.

Въ сегашния животъ провидението иска да се разтоварите. Всички
хора сж натоварени. Нѣкой е натоваренъ съ сиромашия, нѣкой е натоваренъ
съ голѣмо богатство. Казвама: Законътъ е да знаешъ, какъ да разтоваришъ
съзнанието си. Седишъ, тежко ти е. Какво има въ съзнанието ти? Допуснете,
че въ ума си имате два университета, искате да следвате въ берлинския
университетъ или въ иелския. Иелскиятъ е въ Америка, берлинскиятъ е въ
Берлинъ. При сегашнитѣ условия въ берлинския университетъ какво ще на-
учите? Нищо нѣма да научите. Ще научите, какъ падатъ бомби въ иелския уни-
верситетъ ако идете при сегашнитѣ условия и тамъ нѣма нищо да научите.
Постоянно ще четете американскитѣ вестници, колко хора сж избити, колко
параходи сж потопени. Може да знаете, колко сж се оттеглили назадъ, или
колко сж се изтеглили другитѣ напредъ.

Знаете какво е различието между апостолъ Петъръ и Йоанъ. Каква е
разлика? Петъръ е голѣмъ националистъ, умираше за своя си народъ.

Йоанъ бѣше малко по-свободенъ, на любовта. Всички хора, които обичатъ

народа, тѣ даватъ повече; онѣзи, които обичатъ себе си, взематъ повече. Защо? Народътъ е по-голѣмъ, има какво да вземешъ отъ него, ти си по-малъкъ. Единъ човѣкъ не мяза на единъ народъ, единъ народъ не мяза на единъ човѣкъ. Народътъ е като едно дърво голѣмо, което ражда плодове. Човѣкъ е едно малко дърво, което сега е посѣто, за бѣдеше може да стане ~~ж~~ това. Сега трѣбва да се разбира. Има нѣщо, което не се разбира. Обикновенитѣ работи. Представете си, че една жена знае да преде много хубаво. Въ преденето има две нѣща: едната преде много тънко, другата преде много дебело. Тънката прежда е хубаво изпредена, дебелата као пипнешо, има нѣщо, което ѝ липсва. Зимно време тази грубата дреха топли повече, за лѣтно време тънката дреха е отлична. Зимно време треперене има при тънката дреха. Лѣтно време при дебелата дреха ще се изпотимъ. Нѣкой пѣтъ при тънката дреха може да ти е хладно. Ако идкате тънки дрехи, за лѣтно време сж; ако искашъ дебели дрехи, за зимно вре сж. Казвате: защо едната преде тънко? Тя казва: Азъ преда тънко за лѣтно време. Другата ако попитате: Защо предешъ дебело. Тя казва: За зимно време. Зимата иска дебело. Нѣкой човѣкъ казва: Той е грубъ, дебело преде. За какво? За зимно време. За тънкото предене има време. Като дойде зимата, ще се нуждаете отъ моята дебела прежда. Вие мислите, че дебелото предене не струва. Лѣтно време не струва, но зимно време подобро отъ него нѣма. Който преде тънко, казвате, че за зимно време не струва, но за лѣтно време е отличенъ. После тънкитѣ дрехи сж много жилава. Иматъ една добрина, че сж лекички. Човѣкъ, който преде тънко, по-леко минава. Който преде дебело, винаги повече страда. Често дойде нѣкой при мене и ми се оплаква, казва: Тежко ми е. Казвамъ: Дебело предешъ за зимно време. Лѣтно време преде, но никой не взема отъ преждата. Като дойде зимата отъ тази прежда ще взематъ, ще му олекне. Сравнението седи въ това.

Ти си скърбенъ, тѣженъ. Ако намѣришъ единъ човѣкъ съ по-голѣма ежъ скърбъ, тебе ти пооекне, забравилъ своята. Ако си тѣженъ, намѣришъ веселъ тебе ти става мѣчно, защото и ти не си такъвъ. Зимно време дебелата дреха по-голѣма топлина дава. Защото ~~качество~~ качество има въ дебелия дрехи. Въ сазнанието ти дебело предешъ. Причинитѣ не сж външни. Ти си търговецъ предешъ дебело, за търговията предешъ. Казвашъ, че имашъ нѣкакъвъ идеалъ. Оставете вашия идеалъ. Въ свѣта всички нѣща, въ които живѣемъ, тѣ сж материални. Искашъ да проповѣдвашъ на хората. Не само искашъ да проповѣдвашъ ти влагашъ стоката си, искашъ да имашъ мушери. Бакалинъ може да има сто, двеста, 500 души мушери. Ако единъ професоръ преподава на единъ, двама, десетъ ученици, не е така виденъ. Колкото повече ученици има, значенитѣ става. Цигуларътъ колкото повече хора го сручатъ, колкото по-голѣма публика има, по-дооъръ цигуларъ е.

Нѣкой пѣтъ въ васъ има желание да носите прѣстенъ. Нѣкои казватъ: Прѣстенъ не е хубаво да се носи, грѣшно е да се носи прѣстенъ, Религиознитѣ хора считатъ за грѣшно, да се сложи прѣстенъ. Никой не може да се ожени безъ прѣстенъ. Навсѣкѣде по свѣта прѣстенътъ е емодемъ. Да се ожени ~~човекъ~~ момата, прѣстенъ трѣбва да се даде на момата. Момкитѣ да се ожени прѣстенъ трѣбва да му се даде. То е като паспортъ. Като тръгнешъ отъ България за Америка, паспортъ трѣбва да имашъ. Паспортътъ е прѣстенъ. Лешевината седи въ това, колко ще платишъ за паспорта. Има евтини прѣстени има и скъпи прѣстени за 20, 30, 40, 50 хилади лева. Исква момата да се ж

жени, нѣма петъ пари. Та ще намѣри нѣкой, който да я уважавана, да ѝ направи прѣстенъ. Имате една бедна мома, никой не обръща внимание. Четете царският синъ се сгодилъ за нея, изведнажъ подигне се предъ вашитѣ очи. Досега бѣше слугиня, сега започватъ да ѝ се кланятъ. Откъде въ вашия умъ тази слугиня се подигна. Нѣкой пътъ казватъ: Той стана ~~ничижи~~ набоженъ. Не те уважаватъ хората, защото не сте се сгодили. Вие само мислите, царскиятъ синъ ~~ѣ~~ минава, но не му дава сърдце да ви даде прѣстенъ. Той ви изпитва. Дойде въ дома ви, само хората говорятъ, казватъ: Ходи, че я лъже. Докато царскиятъ синъ иде само у васъ и не остава прѣстенъ, вие не разчитайте на ~~ничи~~ това. Азъ ще ви кажа, що е прѣстенъ. Въ свѣта безъ прѣстенъ не може да се премѣстите не може да излѣзете отъ къщи навънъ.

Когато азъ говоря за любовта, подразбирамъ първото условие въ живота нашето съзнание да трѣгне напредъ. Нашиятъ умъ, нашето сърдце трѣбва да иматъ побудителна причина, то е люоовта. Тя е потикътъ, единственият нѣщо, което ни желае доброто. Любовета те намѣри изпотилъ си се, казва: Иди малко да се поразходишъ. Гледашъ нѣкой закъсалъ нѣкъде, казва: Вземи цигулката, свири. Азъ съмъ публика, казва любовта.

Ще ви приведа единъ анегдотъ за единъ отъ най-виднитѣ проповѣдници Муди въ Америка въ събудително събрание. Най-първо той билъ обучаръ и се опитвалъ да говори въ црѣквата, но навсѣкъде го спирали. Рече да говори казватъ: Седни. Най-после този Муди става виденъ проповѣдникъ. И въ Англия ходилъ да проповѣдва, слушали сѣ го по 20, 30, хора. Муди разправя въ началото когато искалъ да стане проповѣдникъ, имало една црѣква, където видни проповѣдници говорили, той ходилъ да събира хората, пкъ тѣ да говорятъ. Най-после и той влизалъ да слуша, какво ще проповѣдва проповѣдникътъ. Въ единъ случай повикалъ единъ много виденъ американски проповѣдникъ да му говори, не сутринта както сега тукъ, вечерно време били тия събрания. Прияло му се ~~жамбонъ~~, свинска наденица, хубаво направена, мазничка. Похапналъ си, казва: Да добия кветъ, сила. Влиза жамбонътъ въ стомаха ~~и~~ му става тежко. Проповѣдникътъ говори, нему му се затварятъ очитѣ. Не могълъ да слуша, съжالياва. Всички чули, какво проповѣдвалъ видниятъ проповѣдникъ, Муди не могълъ да слуша, понеже жамбонътъ не му давалъ. Питатъ го: Какво говори проповѣдникътъ? Казва: Когато викате виденъ проповѣдникъ, не викайте другъ. Азъ направихъ една погрѣшка: викахъ единъ въ црѣквата, повикахъ другъ да ми проповѣдва въ стомаха. Онзи отвѣтре критикуваше и не можахъ да слушамъ онзи отвънъ, вътре слушахъ критиката, спѣхъ.

Казвамъ: Въ свѣта Богъ ни говори. Понеже имаме други проповѣдници, свѣтътъ въ насъ говори постоянно, критикува: това не е на мѣсто, онова не е на мѣсто, това не е тъй. Всички знаемъ, кое е на мѣсто и знаемъ, ~~ничи~~ кое не е на мѣсто. Знаемъ, ~~и~~ всичкитѣ хора сѣ лоши, но знаемъ, кои сѣ добри. Сега ако знаемъ, че десетъ цигулки сѣ лоши, знаемъ, че една е добра. Коя ще ти помогне, десеттѣ лоши или едната? Достатъчно е да нося хубавата цигулка, че другитѣ сѣ лоши: тѣ не ти трѣбватъ. Нѣкой пътъ казваме: Не се занимавай съ лошитѣ хора. Какво има да се занимавашъ съ единъ лошъ новѣк? Голѣма е лoшeвината. Той е потребенъ като чукъ, който троши камъни. Ти си пѣтникъ. Оставете лошитѣ хора да се ~~занимаватъ~~ занимаватъ съ лошитѣ хора. Тѣ сѣ на мѣстото, тѣ сѣ чукове. Има камъни трѣба да се чукатъ. Всичкитѣ съградени нѣща ставатъ чрезъ чукове, наковални. Въ вашето съзнание намѣрете най-близката звезда, три години трѣбватъ на свѣтлината, за да дойде до

васъ, като пътува съ бързината на свѣтлината. Вие мислите да намѣрите Бога лесна работа. Богъ е много близо. Най-първо као идешъ да го слушашъ ушите ти трѣбва да бждатъ отворени. Глухиятъ какво ще слуша? За да намѣришъ Бога трѣбва да имашъ здрави очи, да виждашъ. За да намѣришъ Бога, трѣбва да знаешъ да ядешъ добре. Ти не може да ядешъ, боленъ си. Шомъ станешъ приятель на Господа, той ще те повика, на гости ще ти дойде. Разваленъ стомахъ имашъ какъвъ гостъ ще ождешъ. Имашъ единъ ~~и~~ единъ умъ неподатливъ, казва: Това не е хубаво, онова не е хубаво. Кое е хубавото не го знаешъ. Казвамъ: Онова което любовта даде и най-скромната храна, ождете доволни. Ако вие зимно време сте въ единъ пчелинъ, колко дажба ще ви дадатъ. 30 хиляди пчели има въ единъ осигновенъ кошеръ, има около 12 кила медъ да прекаратъ зимата. Дѣлете по колко медъ ще се падне на 30 хиляди пчели. Много малка дажба имъ се дава. Пчелитѣ нѣматъ чинии, нѣматъ вилужки, прибори. Една малка килия ще ѝ дадатъ, ще вземе съ хоота. Тази пчела е благодарна. Хубава е храната, която се дава. Азъ бихъ ви препоръчалъ храната на пчелитѣ, много хубава е, най-чистата. Хората се развалятъ отъ много ядене сладко. Докато ядешъ медъ ти си здравъ, ако започнешъ да го ядешъ лакомо, ти се разболѣвашъ.

Ние съвременнитѣ хора искаме единъ щастливъ животъ. Опасна работа е щастливиятъ животъ. Искаме да бждемъ постоянно щастливи. Въ щастieto има голѣмо състезание. Въ свѣта всичкитѣ спорове, които ставатъ, недоразуменията, се за щастieto сж. Щастieto е много материална работа. Даже ангелитѣ се съблазняватъ въ него. Сега туй нѣма да ви доказвамъ, много дълго време ще мине.

Единъ царъ едно време искалъ да му кажав една приказка безъ край. Явявали се да му говорятъ, но день, два, месецъ, два, три, все се свършва ла. Най-послед се явява единъ голѣмъ философъ и казва на царя: Азъ ще ти кажа една приказка безъ край. Този царъ търсилъ човѣкъ, който да говори безъ край. Казва: Царю честити, имаше великъ царъ въ миналото, който съгради една голѣма житница, която имаше сто километра на дължъ и 20 километра на ширѣна, събра всичкото жито вътре. Когато прѣвѣха голѣмото здраие, оставиха една малка дупка. Като го напълниха съ жито, взе едно шурче, взе едно зрънце, извади го и го занесе навънъ. Не се задоволи съ това, дойде пакъ, взе друго зрънце и ~~каза~~ ^{каза} него изнесе навънъ. Царьтъ казва: Какъвъ ще бжде краятъ? Нека извади всичкитѣ зрънца, тогава ще кажа. Колко хиляди години трѣбватъ, колко пъти трѣбва да дойде на земята, докато това шурче извади всичкитѣ зрънца. Щастieto еднообразно. Щастieto въ живота трѣбва да бжде разнообразно. Безъ разнообразие шастие нѣма. Щастieto въ музиката е да слушашъ разнообразieto на тоноветѣ. Ако само съ единъ тонъ е направена една пѣсенъ, българитѣ иматъ такива еднообразни пѣсни ди-ди-ди-ди. Всички ~~и~~ ^и българи, които не могатъ да пѣятъ, се сж отъ ди-ди-ди. Онѣзи, които хубаво пѣятъ, тѣ сж гениални. Едни много ~~и~~ ^и хубавъ ритъмъ иматъ.

Та казвамъ: Нѣма по-хубаво нѣщо въ свѣта, когато умътъ започне да работи, има свѣтлина. Четешъ хубава книга, нѣма по-хубаво удоволствие отъ това. Нѣма по-хубаво нѣщо да видишъ нѣщо красиво. Нѣма по-хубаво нѣщо. когато си гладенъ и здравъ. Нѣма по-голѣма приятностъ отъ първата хапка, която вземашъ. Въ сегашното ядене първаа хапка е най-сладка, последнитѣ хапки намалява се сладостъта. Въ истинското ядене обратенъ е процесътъ: първата хапка е сладка, втората е още по-сладка, третата още по-сладка и като дойдешъ до едно мѣсто, трѣбва да спрешъ. Ако не спрешъ, ще се роди единъ

обратенъ процесъ. Ние на земята не разбираме Божиитѣ блага. Ние страдаме отъ голѣма лакомия. Нѣкой пхтъ ние си даваме мнението. Въ какво седѣше грѣшката на Соломона. Най-голѣмиятъ лакомъ човѣкъ въ женско отношение бѣше Соломонъ. 300 жени и 900 наложници защо му сж? Търсѣше си бела на главата. Триста жени не може да те обичатъ. Всѣка жена има одного въ ума си и го търси. Всѣка жена търси онзи, който Господъ създалъ въ свѣта за нея. Търси го. Ти мислишъ, дали ме обичатъ хората. Най-първо ти може да намѣришъ само единъ човѣкъ, който да те обича. Кой е той? Първиятъ, който те обича. Той е Богъ, който те е създалъ. Вториятъ ще бѣде онзи, който Богъ е направилъ, той да те обича. Има единъ, който Богъ е направилъ. Въ какво седѣше прегрѣшението на Ева. Вие се спирате. Не е хубаво да говоря за погрѣшкитѣ, може обида да има, нѣма да ви кажа. Ева искаше да има двама приятели. Онзи адентъ, който влѣзе, той ѝ каза: Вашиятъ другоръ не е ученъ човѣкъ, той се занимава само съ зоология, изучава животнитѣ, още ѝ нѣма философия. Кръстилъ единъ заякъ, каква философия има. Че кръстилъ единъ конъ, каква философия има. Че турилъ името на единъ волъ, каква философия има, не е умна работа. Съ много прости работи се занимава. Ти си ученъ човѣкъ. Вижъ тиа дървета въ тѣхъ грамадна сила има. Той не разбира. После казва: Той злоупотрѣби съ вашата добрина. Ти се занимавашъ съ ботаника, пкъ той взема всичкитѣ плодове, че ги дава на своитѣ коне. Вие ще ме запитате. Азъ тамъ ли бѣхъ. - Не, предполагамъ. Нали и вие предполагате. Видите младъ човѣкъ говори съ млада мома, предполага, защо сж се събрали. Може този младиятъ човѣкъ да е единъ лѣкаръ, на млада мома майка ѝ е болна. Лѣкарътъ пита: Майка ви какъ е? - Малко по-добре. - Тия двама млади иматъ нѣщо. Нищо, търговска работа иматъ. Може ои за майката пита. Може би този е единъ професоръ-младъ, тя е млада студентка. Той я пита върху предмета който преподава. Може да е младъ цигуларъ и млада цигуларка, за музика говорятъ. Вие търсите се такива любовни работи. Кои сж любовнитѣ работи?

Любовнитѣ работи сж, които излизатъ отъ Бога. Любовта е едно начало. Излизаме отъ живота, влизаме въ свѣта, който Богъ е създалъ. Този свѣтъ трѣбва да се изучава. Цѣлъ денъ въ къщи нѣма да седишъ, на стола нѣма да седишъ, на празаруца нѣма да седишъ и да четешъ, колко хора минаватъ. Ще излѣзешъ въ гората при дърветата, ще идешъ при изворитѣ, вечерно време ще излѣзешъ да погледашъ звездитѣ, ще ги изучавашъ. Ще посрѣмашъ слънцето, когато изгрѣва. Не да търсишъ, колко е голѣмо слънцето. Най-първо ще видишъ, какво ѝ ще ти даде слънцето. То е важно. Ще видишъ, какво ще ти дадатъ звездитѣ, какво ще ти дадатъ. Ще идешъ при едно дърво, ще видишъ, какво ще ти даде. Всѣки предметъ въ свѣта, всички нѣща, които Богъ е създалъ, нж отвсѣкжде ще вземемъ, по нѣщо. То е благото. Ако не вземемъ това, което Богъ е вложилъ, не става нищо. Една пчела за да събере ~~миде~~ едно кило медъ трѣбва да посети 500 хиляди цвѣта. Толкова изчисляватъ, азъ не съмъ изчислявалъ. Ти ядешъ меда и казвашъ: Много искахъ. Не знаешъ, че тия пчели 30 хиляди сж посетили 500 хиляди цвѣта за да събератъ единъ килограмъ медъ. Колко време ще ти вземе да прочетешъ само тия 500 хиляди цвѣта.

ВЗ Казвамъ: Ние съвременнитѣ хора сме неблагодарни на малкото. Малкото е което расте, голѣмото има друго свойство. Голѣмитѣ работи никога не растатъ, тѣ се смаляватъ. Малкитѣ работи въ свѣта растатъ. Голѣмитѣ работи не растатъ, но се смаляватъ. Малката любовъ въ свѣта расте, не голѣмата. Малкото добро е мощното, голѣмото добро то не расте. Вие търсите голѣми работи, богатство, голѣма любовъ, голѣмо добро. Отъ малкитѣ работи трѣбва да се започне.

Туй, което расте, то е полезно за насъ. Голѣмитѣ работи въ свѣта сѣ за другъ порядъкъ на нѣщата. Сега азъ ви казвамъ: не искамъ да пранича вашитѣ желанія. Желаніята ви да бждатъ всичкитѣ свободни. Въ музиката гледамъ и най-малкитѣ мотиви. Много музиканти свирятъ Бетовенъ, Моцартъ. Бетовенъ мнѣно се свири. Много музиканти сѣмъ слушалъ да свирятъ Бетовенъ. Азъ кѣмъ слушалъ Бетовенъ като свири. И тукъ свирятъ, преводъ има. Много мѣста има въ Бетовенъ невѣрни преводи. За бждище вѣрно трѣбва да се преведе Животътъ, който сега имаме е преводъ на Божествения животъ. Мислятъ музикантитѣ Бетовенъ е написалъ. Колко бетовеновци ще дойдатъ въ новия вѣкъ да пишатъ. Не че това е лошо. Бетовенъ е започналъ съ малкитѣ работи кѣмъ голѣмото. Казвамъ: ако Бетовеновата симфония не расте, ще се смалѣва. Всички нѣща, които се смалѣватъ, сѣ инволюционни. Всички, които растатъ, сѣ еволюционни. Ние сме започнали живота съ голѣми работи: излѣзохме отъ Бога, дойдохме въ свѣта, дошли сме до крайния предѣлъ, нѣма кѣде да слѣземе. Трѣваше да направимъ единъ завои. Защо е така? Свикналъ нѣкой да пие. Законъ имаше. Пиешъ, като нѣмашъ пари, какво ще правишъ. Като одидешъ, крѣчмарътъ казва: Плати: не давамъ. Законътъ е се сѣмѣятъ. Искашъ да те обичатъ хората - За да те обичатъ хората трѣбва да платишъ за туй. Трѣбва да дадешъ нѣщо. Не може да те обичатъ заради нищо. Любовта даромъ не се дава. Въ любовта сѣществува правилна обмѣна. Ще ви обичатъ хората за нѣщо. Единъ честенъ търговецъ всѣки го обича. Единъ честенъ дребаръ всѣки го обича. Онѣзи, които не сѣ честни, не се обичатъ. Хората ни обичатъ заради онова, което имъ даваме. Обичаме Бога заради онова, което ни е далъ. Той ни далъ най-ценното. Той ни далъ прекрасенъ умъ, който хиляди години има да го изучаваме. Той ни е далъ прекрасно сърдце, което хиляди години има да изучаваме. Далъ ни е душа, която не може да се сравни съ нищо. Далъ ни е единъ духъ - най-ценнитѣ нѣща Богъ ни е далъ, за какво има да ни плечеми. Плачешъ, че нѣкой обича другъ отвѣнъ, тебе не обича. И Гони Михалѣ отвѣнъ. Този човѣкъ, който искате да те обича, и той търси да го обичатъ. Азъ изследвамъ: той чувствува, че ти не го обича, ти чувствувашъ, че той не те обича. Двама чувствувате, че не се обичате. Какво показва, че той иска да вземе и ти искашъ да вземешъ. Две положителни нѣща се отблъскватъ и две отрицателни нѣща се отолѣскватъ. Единиятъ ще даде, другиятъ ще вземе; после другиятъ ще даде, единиятъ ще вземе.

Да ви дамъ едно правило. Срѣщате единъ човѣкъ, ако вие искате да завържете приятелство съ него, ще намѣрите най-добрата му страна и ще държите тази черта въ ума си, най-малкото качество да седи въ ума ви, едно хубаво качество. Само така се заврзва приятелство, щомъ го срещнешъ и търсишъ нѣщо въ него, което не е добро, този човѣкъ не е доволенъ. При тои туй добро ще го подхранишъ, ще ходишъ да го поливашъ всѣки щедъ и ще видишъ, че расте. Втория денъ ще намѣришъ друга черта по-добра. Всѣки денъ като го срѣщашъ твоятъ приятелъ отъ денъ на денъ става по-добъръ. Сега е обратния прецесъ - най-първо сѣ най-добри, въ края свършваме съ лошо. Разбирамъ бакалинъ следъ като продаде всичко, като нѣма стока, никой не иде при него. Захаръ нѣма, смокини нѣма, масло нѣма, млѣко нѣма, хлѣба нѣма, за какво ще го търсятъ, за неговитѣ черни очи? за дрехитѣ му. Никой нѣма да дойде. Може да тури цилиндъръ, ще стане посмѣшище. Може да тури лачени обуца. Хората нито обуца искатъ, нито дрехитѣ му искатъ, но искатъ хубавъ хлѣбъ и то прѣсенъ.

Та казвамъ: Всички ние трѣбва да бждемъ носители на топлия хлѣбъ,

който Богъ ни изпраща сега. Най-добриятъ хлѣбъ е тукъ. Като дойдемъ, имаме право само за една минута да го вземемъ и да го опитаме, какво нѣщо е. Казва: Вземи го, опитай го. Много философия не ни трѣбва. Нѣщата трѣбва да опитаме. ~~И~~ Ние обвиняваме хората, че не сж умни. Нѣкой казва, че не е добръ. Не е наше мнение, не си опиталъ. Каквото казватъ хората, може да е право за тѣхъ, но не и за мене. Какъ сж живѣли хората въ миналото е хубаво, но какъ ние ще живѣемъ. Какъ вѣрвав хората е хубаво, но азъ какъ вѣрвамъ.

Ние досега всички мязаме на тия хора, които вокватъ. Навсѣкжде въ свѣта се проповѣдва воля. Трѣбва да има човѣкъ воля, да си наложи волята. Волята ражда бой, борба въ свѣта. Когато се дѣли ябълката, взелъ нѣкой повече, стане споръ. Сега ставатъ спорове. Идешъ нѣкжде, купувашъ, нѣма изобилие, малко шевземешъ, ще се скаратъ. Нѣкой казва: Остави и ние да вземемъ. Карата се хората зашто? За едно кило, за половинъ кило, взели, не останало за другъ. За да не се каратъ, вземи половинъ кило, едно кило най-много. И за утре да имаме. За утрешния день Богъ се грижи. Божиятъ день въ свѣта е единъ. Въ Бога сжествува само единъ день. Изгрѣвътъ на този день е любовта. Зенитътъ на този день е мъдростта. Залѣзътъ на този день е истината. Вие ще кажете: Ние не разбираме, що е залѣзъ. Следъ като се наядешъ, храната се отдалечава, трѣбва да се смѣли. Втори пѣтъ ще те посети. Не иска да седи при тебе.

Божествениятъ поредѣкъ на мяза на нашия. Въ човѣшкия поредѣкъ ако азъ съмъ далъ пари, ще дойде да каже: Давай сега! Законъ има. Трѣбва да даде паритъ този човѣкъ. То е човѣшки поредѣкъ. Въ божествения поредѣкъ, като съмъ далъ пари нѣкому, ще ида пакъ ще му дамъ. Не да и вземамъ отъ него, пакъ ще му дамъ, нищо повече. Който дава, взема; който никога не е давалъ, никога не може да вземе. Който дава има право да взема преизобилно. Който далъ отъ излишка ще взема. Ти си посѣлъ въ една градина, земята не е твоя, посѣлъ си нѣщо, имашъ право да вземешъ. Тия дървета сж израстли, родили плодове, може да вземешъ единъ два плода. Ако не бѣше садилъ, не може да вземешъ. Градината не ражда, самитъ дървета раждатъ. Законътъ е: Отъ онова, което сме дали, ние може да вземемъ. Богъ, Който живѣе въ всичкитъ хора, отъ него всѣкога може да вземемъ по нѣщо. Щомъ идешъ при нѣкой човѣкъ и искашъ да вземешъ, то е отъ Божественото. Въ човѣшкия поредѣкъ той иска да вземе отъ тебе. Азъ като ида при Божественото, трѣбва да взема. Човѣшкото преди мене трѣбва да вземе. Втори пѣтъ той трѣбва да вземе нѣщо. Божественото въ насъ е, което постоянно дава, човѣшкото въ насъ е постоянно взема. Ако туримъ на дветъ нѣща само Божествено, обмѣна нѣма да има; ако туримъ и дветъ нѣща човѣшки, обмѣна нѣма да има. Обмѣна може да стане между човѣшкото и Божественото. Професорътъ предаде своята лекция, ученикътъ ще учи. Дава професорътъ една лекция на единъ музикантъ, той ще заучи това, което му е предалъ. Втори пѣтъ онзи свиря, професорътъ слуша и ще поправя. Втори пѣтъ пакъ ще му предаде. Ако ученикътъ никакъ не е училъ, професорътъ нѣма да го слуша.

Като идемъ при Господа, какво ще му кажемъ? Ще му разправимъ, че сме грѣшници. Той не се нуждае отъ хора грѣшници. Грѣшници. Казвашъ: азъ не зная да свиря. Какво знаешъ да свиряшъ? Казва: Азъ грѣшникъ, азъ съмъ невежа, азъ съмъ слабъ, азъ съмъ боленъ. Господъ не се интересува за

нашата слабост. Той иска да знае малкото микроскопическото, което сме научили за любовта. Аз харесвам цигуларитъ. Съвременнитъ хора на новото учение много говоримъ. Говорене колкото искашъ. Цигуларитъ азъ ги харесвамъ. Той като дойде казва: Свири. Колкото по-малко говори, повече свири, по-добъръ цигуларъ е; колкото повече говори, по-малко свири, не е отъ добритъ цигулари. Като дойде съ цигулката азъ го слушамъ. Разправя ми, че пре еди кого си е училъ. При кого е училъ е хубаво, но какво е научилъ е важно. Хубаво е при кого е училъ, но какво е научилъ, то е важно. Онова което сме научили отъ Бога, трѣбва да го предадемъ и то по всичкитъ правила. Много пѣти свиримъ не по правила. Знаете, колко смѣшна е нашата любовъ. Споредъ мене ако моята любовъ не може да произведе щастие въ хората, тя е божествена любовъ. Ако моята любовъ не може да произведе миръ въ душитъ на хората, не е любовъ. Ако моята любовъ не може да даде свѣтлина на хората, не е любовъ. Ако моята любовъ не може да подтикне хората да напечатъ нѣщо, не е любовъ. Не какъ гледамъ хората е въпросъ, но какъ давамъ. Азъ се радвамъ на онова, което дамъ. Азъ се радвамъ на божественото, то расте. Онова, което азъ давамъ е божествено, ако расте. Азъ се радвамъ, че то като расте, ще даде плодъ. Ябълката, която посаждамъ, ще даде плодъ. Казва: Азъ съмъ ходилъ въ градината да цѣлувамъ стѣпкитъ. Може да цѣлувамъ стѣпкитъ, ако израстне дървото. Ако нѣма нищо, какво ще цѣлувамъ. Да цѣлувамъ съгласенъ съмъ, но като израстне дървото, като извира изворътъ, като дойде жлъчътъ, цѣлувайте. Когато нищо не израства, не цѣлувайте. Не се петнете. Да нѣмаме заблуждения въ свѣта. Дойде единъ човѣкъ, азъ се обхождамъ добре съ него. Защо? Азъ гледамъ неговото дърво въ моята градина израстнало. Дойде другъ, не се обхождамъ. Погледна дървото въ моята градина, не е израстнало, нѣма плодъ. Той иска да имамъ същата обхода къмъ него. Гледамъ на онзи дървото израстнало, той иска същата обхода. Не е на мѣсто, не е право. Азъ ида нѣкъде, моето дърво не е израстнало, той не ме обича. Той като не ме обича, ще ида да посадя дървото. Като мина следъ нѣколко години, ще ме посрещне човѣкътъ. Казва: Виджъ дървото израстнало.

Така се гледа реално на нѣщата. Вие казвате: Той не се обхожда съ мене добре. Между умнитъ хора обходата всѣкога е разумна. Между глупавитъ хора обходата всѣкога е глупава. Глупава е, защото нѣма нищо. Йоанъ казва: Не съмъ азъ, който нося благата на човѣчеството. Иде единъ следъ мене, който ги носи. Христосъ като дойде ~~къмъ~~ - и тамъ има едно различие, Христосъ идеи посажда. На онова, което Той ни даде не само да се радваме, но Христосъ внесе любовта. Трѣбва да се радваме на божията любовъ. Въ този стихъ е казано: "Никой не може да дойде при Мене, ако Отецъ Ми не го е привлѣкълъ" "И никой не може да иде при Отца Ми, ако азъ не му покажа пътя". Като дойде Христосъ, Той ще покаже пътя, онзи вѣчния пътъ да идешъ и да намѣришъ Бога. Безъ Христа ти не може да намѣришъ Бога. Той ще ти даде примѣръ, образецъ. Въ този пътъ като идешъ, какво трѣбва да правишъ? Всичкото учение на Христа да се изтълкува, казва: Да се отрече отъ себе си. Който се отрече отъ баща и майка, той може да ми бѣде ученикъ. Тѣ сж нѣща мистични. Никой отъ съвременнитъ християни не сж изучили вътрешния смисълъ. Казва: Който не се отрече отъ свой си животъ. Ще се отречешъ отъ своя животъ на безлюбieto, ще се отречешъ отъ своя животъ на леността, ще се отречешъ отъ своя животъ на нехайството, немърливостта. Много работи има. Да идешъ при

Богословъ

единъ човѣкъ на любовта, то е най-хубавото нѣщо. Ти носишъ най-хубавата дреха, да нѣма нито едно петно. Да излиза отъ дрехата ухание. Единъ цвѣтъ ти го обичашъ заради уханието; единъ хлѣбъ ти го обичашъ заради съдържанието; водата ти обичашъ заради живота. Свѣтлината обичашъ заради простора, който иде при тебе. Казвамъ: Радвайте се на най-малкото благо въ свѣта. Радвайте се на малкия лъчъ на божествената свѣтлина. На най-малкия лъчъ, който може да дойде, радвайте се. На този лъчъ ако се радвате, всичко може да постигнете. Не изведнажъ. Всичко може да постигнете въ свѣта. въпросъ е на време. Азъ съмъ гледалъ съществувала голѣмо различие между майка и дъщеря, между учителъ и ученици, между свещеници и пасоми. Навсѣкжде спорътъ излиза, че ние искаме много. Не искай много. Дето влѣзешъ искай най-малкото. Христосъ дава онзи примѣръ, казва: "Ти като идешъ нѣкжде, не вземай първото мѣсто, вземи последното мѣсто. Като дойде домоначалникътъ, той да те повика". Само единъ добръ учителъ по музика може да опредѣли, гласътъ какъвъ ще бѣде, сопранъ ли, алтъ ли, теноръ или басъ. Само той знае, какъвъ методъ да даде. Само бащата музикантъ може да даде онзи методъ, съ който може да успѣешъ. Той ще ти покаже да вземешъ вѣренъ тонъ. Знаешъ, колко мѣчно е единъ цигуларъ да туря прѣститѣ си, дето трѣбва. Отъ професора по мѣзика излизатъ кѣси вълни, които турятъ прѣститѣ. Онѣзи професори по музика, които не сѣ музикални, иматъ дълги вълни, прѣститѣ седятъ, дето не трѣбва. Добритѣ музиканти сѣ съ кѣси вълни. Отъ професора трѣбва да излѣзе нѣщо, дажи влѣе. Ако не е влѣлъ, азъ не се уча отъ него.

Що е Богъ? Богъ е за насъ онова, което ни е дало най-хубавото. То е Богъ. туй, което не е най-хубаво, то не е отъ Бога. Сега казвамъ идеята: имате най-хубавото дадено. Ще ви приведа единъ примѣръ. Ще ви кажа, кѣде е погрѣшката. Този примѣръ е взетъ отъ Шуменско, въ Нови-пазаръ, — не зная, дали не сѣ го прекръстили. Една млада мома, която била на 16, дѣдо ѝ далъ едно евангелие. Тя обичала да се люби, турила евангелието въ сандѣка отдолу, онгоре си терила чеиза, напълнила го съ дрехи. Оженила се. Евангелието седи на дъното на сандѣка, отдолу подъ прикята. 16 години евангелието седѣло въ сандѣка затворено, тя търсила своето щастие отвънъ. Ражда ѝ се едно момче и става на 16 години, тогава умира. Та пада въ отчаяние, изважда всичко отъ сандѣка и намира евангелието, казва: защо ми сѣ тия дрехи. Като намира евангелието, започва да чете и разбира живота. Казва: Ако бѣхъ чела евангелието туй дете щѣше да ж бѣде живо. Азъ я срещнахъ, казва: Защо умрѣ детето ми. — Да те научи да четешъ евангелието. То е професоръ. Тя събираше всички жени въ селото четѣше имъ евангелието и казваше: Не правете моята погрѣшка. Следъ 16 години ще четете евангелието, но ще мязате на мене. Ще ви ви гори нѣщо. Четете го, за да не заминаватъ вашитѣ възлюблени. Ние изгубваме добритѣ условия въ свѣта отъ нечетене евангелието, отъ неприлагане на малкото добро, отъ неприлагането на малката любовъ въ свѣта. Чогато трѣбва да дадешъ малка любовъ, дай я; когато трѣбва да я приемешъ, приеми я въ най-добрия смисълъ. Вземамъ любовта не като нѣщо материално. Остави любовта въ най-малкия размѣръ да се прояви, както тя иска. Не туряй законъ на любовта. Любовта нѣма законъ. Тя е законъ сама на себе си.

Казвамъ: Престанете да се самоосяждате. Нѣкоя сестра ми казва, че не била учена. Мене сѣ ме обиждали учени и неучени. Ученитѣ обиждатъ повече. Казва: обиди ме една сестра отъ ученитѣ. Знѣете, каква е учена обида?

и какво е проста обида? Учената обида ще ~~жи~~ ми даде сухарь, направенъ отъ десетъ години, седѣлъ сухъ, искатъ се здрави зжби. Трѣбва да се дѣвчи хубаво храната. Трѣбва да се дѣвчи, ~~въгласенъ~~ съмъ. Този сухия хлѣбъ не трѣбва да дѣвчишъ, за този хлѣбъ трѣбватъ чукове. То е научна обида. Който не те обича, сухъ хлѣбъ ти дава. Простиятъ като те обиди, ще ти даде сухъ сомунъ голѣмъ, казва: отчупи си. Пакъ ще се мжчишъ. Учениятъ дава много малко сухари, простиятъ дава голѣмъ ~~мжчишъ~~ сомунъ и той е сухъ. Нито на учения искамъ обидата, нито на ~~никъ~~ простия. Азъ се нуждая отъ любовта на учения - най-малката любовъ и отъ любовта на простия. За мене въ любовта въ дадения случай всичкитъ хора сж равни. Радвамъ се, че е ученъ, понеже ще знае, какъ да предаде. Радвамъ се, че е простъ, понеже нѣма да даде голѣмъ сомунъ, но ще даде нѣщо много малко. Казвамъ: Въ любовта ученитъ хора и проститъ хора и еднакво предаватъ любовта, нѣма никаква разлика.

Да възлюбишъ Господа Бога твоего, казалъ Мойсей на еврейския народъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си дѣша, съ всичкия си умъ - тѣй него е казалъ Мойсей. Да възлюбишъ Господа съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила и да възлюбишъ ближния като себе си - така Христосъ го е казалъ. Нѣма по-велико благо въ свѣта да обичашъ Господа, ~~то е изгрѣвъ~~. Изгрѣвътъ на Божията любовъ, началото. Вториятъ законъ е да възлюбишъ ближния като себе си. То е зенитътъ. ~~Любовта къмъ себе си, то е залѣзътъ~~. ~~Що е любовъ къмъ Бога?~~ Началото на живота. ~~Що е любовъ къмъ ближния?~~ То е зенитътъ на живота. ~~Що е любовъ къмъ себе си?~~ То е залѣзътъ. Ако въ любовта къмъ себе си ти не разберешъ истината, ти не си позналъ любовта. Ако въ любовта къмъ ближния, ти не си придобилъ знание, ти не си позналъ любовта. Ако въ самата любовъ ти не си позналъ любовта, ти не си позналъ Бога. Да любишъ любовта значи да любишъ Бога. Да любишъ ближния си, значи да познаешъ себе си. То е смисълътъ на живота.

Отче нашъ.

Вие синца сте богати, имате много блага, Богъ ви ги е далъ. Ето къде седи разликата. Нѣкой пѣть гледамъ нѣкой цигуларь, който свири много добро. Другъ пѣть го виждамъ не свири много дооре. ~~Зрся~~ причината. Виждамъ първия пѣть му платили 3, 4, 5 хиляди долара, другия пѣть не свири, нищо не му платили. Причината седи въ неплащането. Никога цигуларьтъ не може да свири, ако не му платятъ съ любовъ. Ако го каратъ да свири добре, не може да свири. Ще свири лошо. Казвамъ, Синца подобрете плащането. Плащайте много добре. 4, 5 10 хиляди платете. Доста пари има. Ако си при езерото, може да платишъ цѣлъ джобуръ. Цѣлъ джобуръ дойте, да ви свири хубаво. Казвамъ: Когато ви ~~плащате~~ ~~жжж~~ свирятъ, плащайте въ живота най- доброто.